

‘Verzoening is niet gemakkelijk’

Annette Nobuntu Mul uit Eindhoven schreef een boek over ubuntu, een humanistische filosofie uit Zuid-Afrika.

Dominique Elshout
d.elshout@ed.nl

Eindhoven

Inmiddels komt Annette Nobuntu Mul (58) nu al zo’n achttien jaar in Zuid-Afrika. Ze bouwde in het land een groot netwerk op en maakt nu minstens één keer per jaar studiereizen met Nederlandse studenten naar Kaapstad en Robbeneiland, waar Nelson Mandela gevangen zat.

In die achttien jaar van reizen en intense contacten, raakte de Eindhovense, woonachtig in stadsdeel Stratum, doordrongen van de kracht van ubuntu, een filosofie die ze in haar werk als organisatiecoach, trainer, spreker en ‘Gestaltpsychotherapeut’ toepast.

Nobuntu is de naam die Annette Mul kreeg van een dierbare Zuid-Afrikaanse kennis. Hij betekent ‘moeder van de mensheid.’ Een aanduiding met gewicht, die ook een verantwoordelijkheid met zich meebrengt. „Ik kan niet alleen maar iets roepen, ik moet iets doen.”

In Nederland richtte Annette Nobuntu Mul de Ubuntu Society op en nu is er ook het boek. *Opzoek naar Ubuntu* heet het, ondertitel *Zuid-Afrika onder mijn huid*. Onder de huid, waardoor de buitenkant - blank of zwart - er niet meer toe doet.

Tutu

In het zeer leesbare, sterk persoonlijke boek vertelt Annette Mul over haar ontmoetingen met veel Zuid-Afrikanen, onder wie een oud-bewaker van Nelson Mandela, maar ook

met dochter Mpho van aartsbisschop Desmond Tutu en met Ntobeko Peni en Easy Nofemela. De twee laatsten vermoordden in 1993 in Kaapstad samen met twee anderen de Amerikaanse studente Amy Biehl.

Haar ouders Peter en Linda Biehl vergaven de moordenaars, richtten de Amy Foundation op en namen de ouders Peni en Nofemela in dienst. In het township Khayelitsha bij Kaapstad helpen ze nu jongeren bij het ontwikkelen van hun talenten.

De ouders van Amy Biehl verzoenden zich met het lot van hun dochter. Verzoening is ook het thema van het boek *Opzoek naar Ubuntu*. Mul: „Verzoening is niet gemakkelijk, maar een andere weg is vergelding. Dat past niet in ubuntu, waarin compas-

sie en altruïsme voorop staan. Wat zou het mooi zijn als we niet meer op ego koersten, maar meer beseften dat we allemaal met elkaar verbonden zijn. Co-creatie in plaats van competitie, de kracht van de dialoog in plaats van de macht van de meerderheid, groepsbelang boven individueel belang.”

De huidige samenleving is gefragmenteerd, autonomie wordt verheerlijkt, stelt Mul vast. „Het eerste woordje dat kinderen tegenwoordig op school leren is ‘ik’.”

Ubuntu - te vertalen als ‘Ik ben omdat wij zijn’ - gaat er van uit dat de individu het best tot zijn recht komt als hij open staat voor anderen. „Ik vergelijk het vaak met de cellen waaruit ons lichaam is opgebouwd”, geeft

▲ **Annette Nobuntu Mul.** FOTO KEES MARTENS/
FOTOMEULENHOF

“
Het zou mooi zijn als we niet meer op ego koersten

–Annette Nobuntu Mul

Mul aan. „Een cel wordt omgeven door een membraan. Die moet de cel beschermen, maar ook van buitenaf dingen doorlaten om te overleven. Alleen zo kun je goed deelnemen aan de samenleving. Wat een lelijk woord eigenlijk hé’, deelnemen. Deelgeven is veel mooier; je geeft aan iets waar je zelf onderdeel van bent. Mijn droom is dat deelgeven nog eens in de ‘Dikke van Dale’ komt.”

Het boek van Annette Mul ‘Opzoek naar Ubuntu’ wordt op 18 juli - de dag dat Nelson Mandela honderd jaar zou zijn geworden - gepresenteerd op het landgoed van Herman van Veen in Soest. Het kost 22,50 euro.

‘EK of WK rolstoelhockey, dat verveelt nooit’

De Eindhovense rolstoelhockeyvereniging GP Bulls is in eigen land haast niet meer te kloppen, bleek ook dit seizoen, en dus ook hofleverancier voor Oranje.

onze correspondent
Geert van Elten

Eindhoven

De Eindhovense rolstoelhockeyvereniging GP Bulls heeft een topseizoen achter de rug. Het eerste team werd voor de derde achtereenvolgende keer landskampioen in de hoofdklasse, het tweede promoveerde naar de overgangsklasse en de club is over twee maanden met zes spelers hofleverancier van het nationale team. Dat doet in sep-

tember mee aan het wereldkampioenschap in Italië.

Jules van der Heijden (19) uit Reusel en Gemertenaar Dennis van den Boomen (29) zijn twee van die internationals. Ze hebben allebei een bindweefselziekte, die hun botten aantast. Ze brengen hun leven door in hun rolstoel. Hockey is hun lust en hun leven. En omdat de begeleiding naar trainingen en wedstrijden zo intensief is, ook van hun families. Van der Heijden maakte negen jaar geleden kennis met de sport op de mytylschool waar hij zat. „We hadden daar allerlei rolstoelsporten en hockey vond ik het leukste.”

Van den Boomen raakte er al op zijn zesde aan verslingerd. „Hij

speelde het al een jaar op school, waar wij niets van wisten”, vertelt vader Henri. „Toen wij hoorden dat Dennis bij een vereniging wilde, schrokken wij ons rot. ‘Geen sprake

“
In het veld zijn we kritisch op elkaar, daarbuiten zijn we vrienden

–Dennis van den Boomen

van! Wil je al je botten breken?!’ zeiden wij. Maar hij hield voet bij stuk en op school stelden ze ons gerust.”

„Ik deed het liefste de hele dag niets anders”, zegt Van den Boomen. „En winnen is het leukste dat er is. Ik kan niet tegen mijn verlies.”

Via het Tilburgse Colours Hockey Team kwam hij terecht bij De Pont in Rotterdam en later bij GP Bulls, genoemd naar het sportpark Gennep Parken waar de club traint in het Indoor Sport Centrum.

De school van Van der Heijden had regelmatig contact met GP Bulls, dus met zijn aanleg lag een lidmaatschap voor de hand. Nadat de club naar de hoogste klasse promoveerde, was voor Van den Boomen een overstap interessant. Inmiddels spelen de twee al een paar jaar samen in het eerste team. Van der Heijden: „We zijn helemaal op

elkaar ingespeeld. Ook als ik hem niet zie, weet ik waar Dennis is en kan ik hem blindelings aanspelen.”

„In het veld zijn we kritisch op elkaar”, verzekert Dennis. „Maar daarbuiten zijn we vrienden.”

Inmiddels is Dennis’ vader Henri voorzitter van GP Bulls. Hij heeft geholpen van de club een familie te maken, waar behalve topsport de onderlinge contacten belangrijk zijn. „Het begeleiden en het vervoer komt vaak neer op familie en vrienden. Dus eindigt een wedstrijddag vaak in een gezamenlijk eten onderweg.”

Toch staat voor Jules en Dennis de sport voorop. „Geef mij maar een EK of WK”, lacht de laatste. „Dat verveelt nooit.”